

ורגור ענין ג' בחינת הנ"ל (נפש, רוח, נשמה) בהעבורה דתפלה בראשית
התחלת התפלה היא בבחינת הודאה מודה אני, והודו, ואח"כ היא
העבודה, בפסוק: שענונה ליהוה ושבח, ואח"כ העבודה דברכות ק"ש וק"ש.
דברחינת הודאה הוא בבחינת נפש, ופסוק: הוא בחינת רוח, ונענינה והעבודות
המדות, ועד להעבודה דק"ש שהוא בחינת בינה, דע"י באים לתכלית שלימות
המדות דאח"כ. לאח"כ באים להעבודה בתורה שנונה ביטול בתכלית, וזה
התאחדות ויחד עם הק"ה, ואשים דברי בפסוק, וכמאמא²⁸ אני המשנה
המורכבת בפסוק וראשים דברי בפסוק הוא בחושב"י, ואני המשנה כ"י הוא
בתושב"פ, שהוא האדם הוא בתכלית הביטול והוא רק כעונה אחר הקורא וזהו ג"כ
ענין שמנו"ע, תפלת המעודה, שהוא כעבוד קמי' מרי"ם, בתכלית הביטול דופי
יגיד תהלתו³⁰. דע"י העבודה דפסוק: שריא הכנה להעבודה דק"ש (ראע"י)
שק"ש הוא בעולם הבריאה, מ"מ יש לה שייכות עם העבודה דפסוק: עד
שעבודה זו היא הכנה לבוא אל העבודה דק"ש, בא לק"ש ואח"כ לשמנו"ע ע"י
בחינת נשמה שפנינו. שאז הוא בבחינת התאחדות עם הקב"ה, וישראל אריותא
רקוב"ה כולא חודו. שהוא בבחינת ביטול עד ששכינה מדברת מתוך גורו.
ברגומא לכמו שה"י אצל משה³², ואע"פ שזה ה"י אצל משה רבינו, מ"מ שמן
מנוה שיין לכא"א, דכיון דמשה הוא א' מהשבעה ורעים³³ ה"ה משפיע
מבחינתו לכא"א, ועד שכיון שאצלו היראה היא באופן דמליהא זוטרתא³⁴
אפשר לימר גם לכא"א ועמה ישראל מה ה"י אלקיך שואל מעמך ב"א ליראה³⁵
שגם אצל כ"א ה"י זה מילתא זוטרתא, עד שזה בגדר תמי' (מה ה"א שואל מעמך)
מצד הקיטן שבה, שזוהו מצד בחינת משה שבכא"א³⁶ ועד"ז הוא בענין הביטול
והחזק דשכינה מדברת מתוך גורו של משה, ששיין הוא (שמן מנה) גם אצל
כא"א מישאל, דכלי הכט על מעמדו ומצבו ברגע לפני"ז, וזהו בעת לימוד
התורה שלו אפי' בתכלית הביטול כ"י, והעבודה היא מן הקל אל הגדול יותר.
והתחלת העבודה היא בבחינת נפש ואח"כ רוח, ואח"כ נשמה, וכמבאר
בקונטרס העבודה³⁷.

ורגור³⁸ ג' בחינות אלו הוא ג"כ החילוק שבין שופים ואופנים וחינת הקודש.
השופים הם בעולם הבריאה, ולכן אין אצלם רעש והתפעלות (בדוגמת

26) בדבא לקמן — ראה קונטרס העבודה פ"א (4 ואילך), ספר השיחות תורת שלום ע"פ 16
ואילך, תהישך תערוב' חז"ע ס"ע חזק ואילך. (27) ישע"י נא, טז. (28) מגיד משישים ר"פ
ויקרא, ועוד, תרוב' ברוח' וארא נה, ד. לקי"ת פקודי ג' א. ועוד. (29) שבת י"א, (30) תהלים
נא, י"י. (31) וארא חז"ע ע"ג א. (32) וארא חז"ע רלב, א. תניא תפליד. (33) סוכה נב.
ב. (34) ברכות לג, ב. מגילה אה, א. (35) עקב י"ב. (36) תניא דפמ"ב. (37) שבתע"ה
26. (38) בבבא לקמן — ראה התפלה לאח"ה מג"א ט"ע מזר ואילך, אה"ה מג"א ט"ע ר"ע
ואילך, ס"ה מג"א ט"ע ש"ע פה ואילך, ס"ה מג"א ט"ע ר"ע ש"ע ש"ע.

בלתי מוגה

יבן מזה ואינא בגמרא¹ בתהליך שבין מרכבת ישע"י למרכבת יחזקאל² ראע"פ
שכל מה שראה יחזקאל ראה ישע"י, ולמה יחזקאל דומה לכן כפר שראה את
המלך ולמה ישע"י דומה לכן כפר שראה את המלך. שוחחילין ביעדים הוא שבו
כפר שאינו רגיל לראות את המלך הנה כשזאה אוה ה"י זה אצל דבר חידוש
ופער עליו שהתפעלות שלו תהי' ברעש גדול (מיט א שטורעם), משא"כ בן
כ"י להיחזק רגיל עם המלך אין התפעלות אצלו. לענין תמוצעת שבין כ"י לכפר,
העיריות, הנה מצד א' אינם בגדר כ"י, דה"ל אינם מוקפיין חומה, אבל לא יאדן ה"י
גם אינם בגדר כפר וזמנעלה שבעיר³ שש"י אינא בגדר כפר) היא בזה דכער
נמצאים עשרה כסלנין, שהן כסלים ממלאכתן כ"י לחיות מצויין בתפלה.
כפרש"ס⁴, או לחתורו כמבאר בארובה כש"י הרמב"ם ענין עשרה כסלנין
(וכן רמגילה נקראת כ"א וכ"י כטי"ו וכ"י) ה"י בזמן שיש להם לישראל מלכות,
לדעת הרמב"ם⁵, או בזמן שהיו מקדשים ע"פ הרא"י, לדעת רש"י⁶, שה"י נראה
חידוש הלבנה לענין כשרן.

והענין⁷ הוא⁸ דעבודת האדם היא ע"י נשמתו, שבה"נ מדריגות⁹ ואע"פ
שאד"ל¹⁰ חמשה שמות נקראו לה חידה, ח"י, נשמה, רוח ונפש, מ"מ
עבודת האדם היא בהעשר כחות פנימיים, שהיו בחינת נר"י (ולכן הוזהרת¹¹)
היא בג' בחינות, ועד"ז בהג' לכושים דמחז"ק¹² (שהם ברגומא לת"י מדריגות
נר"י), וכן הבריאה היא בשביל ישראל ולכן גם כללות העלמות מתחלקים לג' מדריגות,
מדריגות, דחלת עלמין אינר¹³, וזה שישראל דועלמות מחלקים לג' נמשך
מהתחלקות שלפנ"י תורה, דלס בה ג' בחינות¹⁴, וישנו ענין ההכנה וההשגה
דחורה שהיא כמחשבה, וענין הדריכה שבחורה הוא, כמאד¹⁵ ע"ה 23 חיים
הם למוצאיהם, למוציאיהם כפה, ובה"ה המעשה שבחורה הוא, כמאד¹⁶ ע"ה 22
ערוכה כמ"ה אברים של משתמח, ולמעלה יומת (בבחינת המעשה דחורה)
היא בחינת המעשה וזאת שבה"ה¹⁷ וזהו¹⁸ אן בגלות דחורה, דגדול לימוד
שומכ"א¹⁹ ליד מעשה²⁰, ומג' מדריגות אלו שבחורה נמשך אח"כ ג' הבחינות
שבישראל ובעולם.

8) חגיגה ג' ב. וראה (נסף להמצויין בזה ע"ה א. ב. 9) מגילה ה' א.
10) מגילה שם. 11) רמב"ם הל' מגילה פ"א ה"ח, פירוש המשניות להרמב"ם מגילה פ"א
מ"ג. 12) פאר חזק סמני, שרי"ת הרמב"ם — תוצא בלאו — ח"א סמל קנע. 13) הל'
מגילה פ"א ה"ש. 14) מגילה ב' א. — ר"ה בזמן שהשנים כתיבין. 15) ראה דרושים
שבועה 1. 16) ראה גם ד"ה רבי ושמח (לעיל ע' 111). 17) ב"ר פ"י, ט. 18) ראה
תניא פ"ד. 19) פריש"י ותמכ"ן ר"פ בראשית. 20) זרע קנע א. 21) ראה גם ד"ה רבי
ושמח ד"ה ואלה שמות (לעיל ע' 112, ע' 118). 22) עירובין נה, רע"א. 23) משלי ד' כב.
24) ראה תניא פ"י, ד"ה רבי ושמח (לעיל ע' 112). 25) ב"ק י"א א. קידושין מ' ב.

בלתי מוגה

ל"ב
ס"ח
ס"ח
ס"ח
(ע) (ל"ב)

ל"ב
ס"ח
ס"ח
ס"ח
ס"ח

ל"ב
ס"ח
ס"ח
ס"ח
ס"ח

ביתר שאת יותר עז, ובאופן דשעוה חזא ורגעא חזא⁵⁵ דגם בחינה הכי תחתונה, בחינה עשי, שעננה בן כפר, הרי עדיין היא במקום הקודש, דאף שזוהי כפר מ"מ הרי זה מקום וישב אדם שמו, ומספקים מים ומזון לאחיהם שבכרמיק⁵⁶, ולכן ע"י בידור הניציות שלמטה יותר (מחודשים כפר) הנה זה פועל עילוי עילי, שמתעלילים למעלה יותר מכל יחודות שביחידים (וכחכלל הדדע (זה"ל) דכל דבר שלמטה יותר הרי זה הנכונה שהוא (בשרשו) גבוה יותר, וכיון שהניציות הם למטה ביותר ה"ה נעלים ביותר, ולכן ע"י בידורם נעשה העלי דהגר אשר בקרבן (הנפלה"א) יעלה עליך מעלה מעלה, וזהו מה שדקא באופנים הרעש הוא גורל יותר אפילו מרעש שבהחיות הקודש, היות שלמטה יותר נמצא תגובה ביותר. וזהו החילוק שבין בן כפר לבן עיר, דבן כפר הוא בחינה הכי תחתונה אבל דקא בה נמצא העילוי הנעלה ביותר⁵⁷ והוא בדתמא להאופנים משא"כ בן עיר הוא בדתמא לחיות הקודש.

אמנם שאיפה הבן כפר הוא להיות בן כפר, והיינו לראות את המלך באופן תמיד, וכדוגמא לכמו שה"י בעת קלי"ס, דכל אחד מראה באצבע ואומר זה א-ל ואיהו, כדאיתא בפירוש⁵⁸, ובהאופן שה"י לע"ל שאז ה"י אנוהו מלשון נוח שאמרו⁵⁹ שהגלילי דזה א-ל ה"י באופן של קביעות ונצחיות, ומעין והכנה לזה ה"י כל בעת מ'שנ' שאז ה"י פתיחת הדרך וכו', ונפחגס הידוע⁶⁰ דמ"ז לא ידע עתה"פ ואז כבר נתנו כל הענינים ולעתיד רעד"ז הוא בפורים, וכדאיתא בשאלתת⁶¹ ובה"פ⁶² דעירף יומא דפורים ליום שנימנה בן חורדי, שהטעם לזה מוכח ע"פ הגמרא⁶³ דכפורים קימו מה שקבלו כבר, דקבלת התורה שבימי הפורים פעלה קיום בקבלת התורה שבעת מ"ז, וכמכואר ג"ל בשערי אורה⁶⁴ שזה ה"י ע"י מס"ע דפורים וכו' אמנם כ"ז הוא באופן תכונה אבל הגלילי בקביעות ידע"ל לע"ל וזהו שאיפה הבן כפר שהמלך יבוא אל הכפר, ועי"ז יתוהב בנפשו לשאף הבריה וכו' שה"י לו ית, יורה תחתונים.

וידור מ"ש מגילה נקראת ב"א כ"כ ב"י"ג כט"ו, דע"י שעבודתו ותחילה היא באופן של בן כפר בא אח"כ להעבודה דבן עיר, עד שבא להעבודה בן כפר המוקף חומה שקראין כט"ו⁶⁵, דאז קימא סידרא באשלמותה⁶⁶.

(50) וזה"ש שם, סע"א, (51) ע"פ ירמ"י ב. נ. (52) מגילה ד. ב. (53) ראה חספות לאורה"מ א"א ע. מב. אורה"מ מג"א ע. ענב. (54) בשלח טו. ב. (יד"ה זה אלי, שמו"ד ספ"כ"ג. (55) ירמ"י לג. ב. ראה פירוש שלח שם (ד"ה ואהבה). (56) חגיגה פל"י. (57) סה"ע חומ"ז ע. פו. המשך חס"ד ע. כג. ע. חקמו. סה"ע חומ"ז ע. קג. עטר חס"ע ע. רצא. חש"ע ע. 57 (ירשני), (ראה ד"ה זה נתנו שנה זו (לעיל ע' 166). (58) ויקהל שאלמא סו. (59) סוף היל מגילה. (60) שבת פת. א. (61) בהקדמות (ב). (62) ראה חספות לאורה"מ א"א ע. מב. ע. מה. אורה"מ מג"א ע. ענב. ע. רעת. (63) ית"ד ח"א קג. א. רכה. ב. ח"ב פה. א. רטו. א.

בלתי מוגה

בן כפר שראה את המלך, משא"כ באופנים וחיות הקודש שבהם התפעלות ורעש גדול, וכמ"ש⁶⁷ והאופנים וחיות הקודש ברעש גדול מתנשאים לעומת השרפים כו'. אמנם בזה גופא ישנו חילוק בין אופנים לחיות הקודש, דבאופנים הרעש הוא גדול יותר מהרעש שאצל חיות הקודש, ולכן ה"ז בדוגמת החילוק שבין בן כפר שאינו מושא"כ אופנים שהם בעשי, ולכן ה"ז בדוגמת החילוק שבין בן כפר שאינו מושא"כ את המלך בתכופות כ"כ לגבי בן עיר שרואה אותו יותר, דמש"י ההתפעלות ורעש שלו היא גדולה יותר מזה שאצל הבן עיר ועד"י הרעש שבתאופנים הוא גדול יותר מהרעש שאצל חיות הקודש, וזה מוכן ע"פ הכלל הידוע⁶⁸, (וכן רואים בפשטות), דכל הגבוה גבוה יותר יורד למטה מטה יותר היינו דכל דבר שלמטה יותר הרי זה מוכיח שבשרשו הוא גבוה יותר, ולכן באופנים שלמטה יותר הרעש הוא גדול יותר, היות ויש נמצא הגבוה יותר. שדקא למטה גשלים בתוה"ה דדירה בתחתונים, וכמכואר בהמשך ובה"ה⁶⁹ דגודל תנח"י, ותנ"י לפני שאמרת ונעשה רצוננו⁷⁰, הנה רוח של הבורא שהוא שלא בערך למעלה יותר מהנה"י של הבורא, הנה הוא דקא ע"י נעשה ענין בעשי, ומה נמשך גודל הרעש שאצל האופנים.

וירבן זה ע"פ המכואר בבבאורי הדרגה על מאחז"ל⁷¹ לא הגלה הקב"ה את ישראל לבין האומות אלא כדי שיתוספו עליהם גרים, וללאורה הוא תמיה, דהלא מספר הגרים שנתגידו במשך הדורות הוא מועט ביותר, ובפרט שאין מצוה בתורה לגייז אנם יהודים, וא"כ מה"ע שיתוספו עליהם גרים א"ר הענין הוא שהכונה על תניצוץ קדושה שמתוספים ע"י העבודה בגלות, שע"י נעשה עלי למעלה יותר, וזהו שיתוספו עליהם גרים, שזה"ע מה שפירשנו הגר אשר בקרבן יעלה על מעלה מעלה, דהפירוש בזה הוא שגם זה הוא ענין של ברכה דזהו קאי על נפח"א שהיא באופן של גר בהגוף ונפח"ב דאקדמ"י טענתו⁷², וע"י עבודת האדם והנשמה עצמה אינה צריכה חיקון כו' אלא לחקן גופו וזהו כו', הנה ע"י עבודתו עם הנה"ב, תחלה נעשית (נפח"א) בבחינה גר וחושב אנכי עמכם⁷³ עד שנעשית בע"כ עלי, וע"י שמכבר את נפח"ב הרי זה פועל עלי בנפח"א, ויעלה על מעלה מעלה באופן דחילא סגי וחילא יתיר⁷⁴.

(39) ברכות ק"ש. (40) ראה הנסמן בספר המפחות (קה"ת חשמ"א) לספרי אדה"ז ערך כל הגבוה כו', שערי אורה נח. א. ואילן. סה. א. ואילן. ובכ"מ. (41) חיל"ז — פ"י"ב ופט"י. (42) תרי"ב ופירוש וקרא א. ט. (43) פירוש לאורמ"ד ראמנע"י קהל. סע"ד ואילן, ולאורמ"ד תנ"ע (ת"י ע. חשכ. ע. חשכ. ואילן), וראה גם אורה"מ מג"א (קה"ת, חש"י) ע. רחב ואילן. פתח ע"י א"ר חס"ד חס"ד ע. קו ואילן. (44) פסחים פו. ב. (45) תבוא כח. נח. ראה לקו"ת בתוקף מוט. א. אורה"מ וישלח רכס. ב. (ירשכ. וסו. א. (46) ראה דה"א קטט, סע"א ואילן. קד"ע פ"ד. ג. (47) ראה חגיגה פל"י (ב. מע"י ענב כו' שע"י חצלים) ספ"א. (48) חיי שרה כח. ד. תבוא באורה"מ וישכ שם. (49) וזה"ל קטט. ב. ראה חגיגה אגדת ספ"ד. מאמר אדה"ז חקט"ד ח"א ע. תפן ואילן. אורה"מ שה"ש ח"ב ע. חננה ואילן.

בלתי מוגה

שאר"א הלבשו לזרועות דא"א נמשכה הגאולה. ועד"ז הוא בענין פוריים, דאע"פ שצ"ל עז דלא ידע בין אורח המן לבין מורכב, שזהו למעלה ממדרגה ג' מ"מ א"מ א"מ שנעשה או"ס הגבלה, אלא שגם אז אומרים (עז דלא ידע) בין אורח המן לבין מורכב דהמן אורח ומורכב ברוך ללכת, אף שהשמות היו גזולה ביותר, למעלה גם מהשמות ומערכים לשמותיהם שהיא מן התורה, מ"מ (במקצתם לשמות) ב"י שולחים שלהם שלא יהיו ענינים בלתי רצויים, כדאיתא וגם בשו"ע אומרים הזקן בסוף הלכות יו"ט של"ס, משא"כ בפסוקי בראה שולחים שלוחים, דאין לחוש שהיו ענינים בלתי רצויים, מ"מ שהשמות בראה בהמלכות וכו' וזהו ג' שותכלית השמות דפורים היא כמ"ש ליהודים היתה אורה ושמותה וששון וקר, שהשמות נמשכה באורה זו תורה וכו' וקר אל תפליג, והוקשה כל התורה כולה לתפליג, קדם המצוות, ועד"ז צ"ל קדם המצוות דמשלוח מנות ומחנות לאבינוים, ובאופן דטוב להרכות במחנות לאבינוים (כדאיתא ברמב"ם⁶⁴), והיינו שמצד היותו בבחינת עז דלא ידע צדיק אינו מבטל ממצאיותו, אלא שהבטול דונשטל כעפר לכל מהר"ם⁶⁵ (לא ידע) הוא חכמה שיהי' אח"כ פתח לבית בתורתו⁶⁶ וע"י שהבחינה שלמעלה ממדרגה ג' באה בבחינתו וכו', הנה נמשך אח"כ רענן, ראת בית המן נתתי לאסתר ואותו חלו על העץ⁶⁷, ביטול הלע"ז, ועד"ז הוא גם בכללות ענין התורה, דאע"פ שבעת *

מ"מ ה' הקדמת נעשה לנשמת, וע"י היתה הסענה מצד הלע"ז ועמא פריזא דקדמיותו פומיכו לאורידכס⁶⁸, וע"י ענו דדוקא עי"ז תומת ישרים תנחם"ם מ"מ הכונה היא שיהי' קדם המצוות שלח"ה⁶⁹ וע"ד כמו שהוא בתורה עצמה, שאע"פ שמו"ע הוא למעלה ממדרגה ג', הנה מ"מ באה בהמלכות באותיות המות, בכללות זהו"ע ההמלכות בבחינת חכמה כו', וכלשון המשנה⁷⁰ לא ע"ה חסיד.

וזהו מה שצ"ל ענין המשלוח מנות, שה"ע של מצשה וכו' בכדי שיהי' התלבשות ולא יהי' יקנה ללע"ז, ועד"ז ליהודים היתה אורה ושמותה וששון וקר, דפירוש דו"ל אורה זו תורה כו' וקר אל תפליג, ועד שבהענין דמחנות לאבינוים הנה כל הפושט יד נתנים לו⁷¹, ועאכ"כ שכל הוא כשיהיה פושט יד להקב"ה, דנותנים לו, וגם בזמן הגלות, דהנתינה היא לפי השגת היהודי

(77) פיר עץ חיים שער חג המצות פ"ז, משנת חסידים מטבת סדר ליל פסח פ"ז, תובאר בסידור שבעה ע"ז. (78) מגילה ז' ב. (79) ראה חו"א צח, א ואילך, צט, ג ואילך, אה"ת מג"א ע' רפח, ע' רצ"ה, לק"ש חו"א ע' 336, וזהו (80) טו"ט תקט — מורכב דל"י ידע פ"ב דה"א (81) אסתר ח' טו, (82) מגילה טו' ב. (83) קידושין ל"ה, א. (84) ה"ל מגילה פ"ב ד"ז. (85) אלקי נצור, בסוף תפלת העמידה. (86) אסתר ח' ז, (87) משלי יא, ג. (88) אבות פ"ב מ"ה, (89) דרשומי מגילה פ"א ה"ה, טוש"ע או"ח סתוצ"ד ס"ג.

בלתי מוגה

אמנם עפ"י צ"ל ב"למה (תחתיות) דמן כרד וכן כפר וכו' היא דלקא כננוע למקרא מגילת, דלכאורה ה"י צריך להיות כן גם בקראת התורה, דהנה הקריאה ה"ע ההמשכה, כאב הקווא לבנו, וכאב הקווא לחבדי⁶⁴, שעד"ז הוא פניה אליו, וכן הוא בתורה דנטעה וידעה בסתר המדרגות ממדרגה למדרגה עד שירדה למטה כו"ס⁶⁵ ודינו מכיר לעיר, ועד לכפר ולע"י צ"ל תחתיות הנ"ל גם בקראת התורה, ועד"ה ב' מש"ז במשנה מגילת קראת ב"י ב"י ב"י ב"י פחות, ה"י זה מוכן ע"פ המבואר באורה"ת היספות למג"א⁶⁶ דכרי לפעול ההמשכה (דקריאת המגילה) צ"ל הכנה לפני, ומש"ז צ"ל עשרה ימים, כננו עשר כחות הנפש, שבהם צ"ל עבודת הדכנה וכו', ואז אפשר להיות מגילה נקראת ב"י, אבל לא פחות, אמנם מה שאומרים ולא יותר אינו מוכן, דאדרבה כשנתינת עז (יותר מש"ז) ה"י זה צ"ל למעלה יותר, והן אמת דחומת הכרכים (שבהם קודין כש"ז) היא מצלת ומגנית, מ"מ ה"ה גם מורדת ומגבלת, ועד פה מבורא ותו לא, ועיקר המעלה היא כמו שיהי' לע"ל פחות חשב ידשלימים⁶⁷, שלא תהי' תומת והגבלה, וא"כ מהו הענין דלא יותר.

ויש לומר הביאור דא"פ, ע"פ המבואר בהגאולה דמיסמך נאולה לגאולה⁶⁸, גאולת מצרים, דהנה מבורא כסידור⁶⁹, עמ"ש וירצאנו ה"א משם ביד חזקה וכו"ע נטוי, ומה שהוצרך להיות ענין חיד חזקה והורע הנטי' אע"פ שנגלה עליהם ממה' הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלו, הוא משום שא"ל שמוכרן שהגללי דנגלה עליהם ממה' וכו', פעל שיהי' רפוא לישאל"ז, מ"ל בכדי שיהי' גורר למצרים ה"י צ"ל התלבשות בבחינת יד חזקה וורע נטוי, כי מכיר שזהו גילוי דבחינה שלמעלה מכל מדרגה, הנה אפשר למה יקנה ללע"ז, וכמ"ש שם שממית בידים חפשי היא בהיכלי מלך, דמצד בחינת היכל מלך, למעלה ממדרגה ג', אפ"ל יקנה גם לשממית, וזה ה"י גי' סכרת המי' דהפיל פור הוא הגורל⁷⁰, שחשב שמצד בחינת הגורל שלמעלה ממדרגה ג', אפ"ל אם חגבי כנשר⁷¹, הגבהה לינק משם, ולזה ה"י צ"ל התלבשות הכחנה דנגלה עליהם ממה' ביד חזקה וכו"ע נטוי, בכדי שיהי' ההמשכה למקום הראוי, דע"י

(64) ראה תניא ספ"ז, הוספות לאורה"ת מג"א ס"ע מה ואילך, אורה"ת מג"א ס"ע רעה. (65) תניא פ"ד ת, ב. (66) ע' מב, ע' מו, אורה"ת מג"א ע"ה, ע' רעט. (67) וכו' ב, ט, וראה מאמר אומרי' חזק ח"ב ע' חקצת ואילך, טו"ט חר"ט ע' נט ואילך, ועוד. (68) מגילת ר' טע"ב. (69) עם דא"ה (רצג, ג ואילך). (70) הגש"פ פסקא עברית ויינו. (71) הגש"פ פסקא מצה זו ישע לפני' פסקא וירצאנו. (72) ראה ישעי' יט, כב, חז"ל ל, א. — ראה ב"ד פס"ר, בסופה, עמק המלך שער פמ"ה שער יד פ"ט ופס"ח, טו"ט חר"ט ריש ע' קנ, טו"ט חר"ט ריש ע' 85, (74) ראה חו"א קנב, ג ואילך, אורה"ת מג"א ס"ע קצ' ואילך, ע' דו, (75) אסתר ט, כד, (76) עבר' א, ר.

בלתי מוגה

בס"ד. ליל ועש"ק, כ"ח אדר, אור לער"ח ניסן, התשל"ז

(הנחה בלתי מוגה)

החדושי הזה לכס ראש חדישים ראשון הוא לכס לחדשי השנה², ואח"כ אומר הפט"י דינים דקרבן פסח. וצלה³ כ"ב מדר הקשר בין ב' ענינים אלו.

דהחדש הזה ג', הן ע"ד החלכה⁴ והן ע"פ פשוטו של מקרא⁵, הו"ע דקידוש החדש, ובוה גופא אומר ראשון הוא לכס לחדשי השנה דקאי על ר"ח ניסן, ומהו הקשר למש"נ אח"כ ע"ד קרבן פסח (וכמש"נ⁶ משכו וקחו לכס צאן ג' ושחטו הפסח). גם צלה"ב מה שמקדים הענין דהחדש הזה לכס ג' לענין הפסח, שמהו מוכן שהענין דר"ח הוא שנותן הכח והאפשרות להקרבן הפסח. שזהו ג"כ מש"נ ויעשו בני ישראל ג', דבר"ח ניסן כבר עשו בני"י את הפסח כדרשת דו"ל⁸ ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשו. גם צלה"ב מהו כפל הלשון והענין באמרו ראשון הוא לכס לחדשי השנה והרי כבר אמר החדש הזה לכס ראש חדישים ג', גם צלה"ב מה שאצל ב' ענינים הנ"ל (החדש הזה ג' ראשון הוא ג') מדייק למור לכס, דמהו החדוש כזה שהוא לכס דוקא, והרי כל ענין התורה ומצוות"ה הוא לישראל דוקא, וכמש"נ⁹ חוקי ומשפטי לישראל לא עשה כן לכל גוי ג'.

וירבן זה ע"פ המכואר בדרושי רבותינו נשיאינו עה"פ. מתחיל מדרושי כ"ק אדמו"ר הזקן ואח"כ דרושי הנושאים ממלאי מקומו של אחרייך נשכא"א

מהם הוא מולך משיא בישראל, ובאחד בניסן ר"ה למלכים כדאיחא בריש מסכת ראש השנה¹⁰, ועד"ז (לפנ"ז) חרות הכעש"ט והרב המגיד עה"פ. דהנה אחת בגל מחנה אפרסיו עה"פ החדש הזה ג': שמעתי מן אא"ז נ"ע זלה"ה (הכעש"ט) שאמר פעם אחד בחדש ניסן להרב המגיד כו' עתה העת שצריכים להתפלל כי באחד בניסן ר"ה למלכים ואז מתמנים בו כל השרים והשלטונות שבעולם. ע"כ. ובא"ת להרב המגיד¹¹ עה"פ מדייק ג"כ מש"נ החדש הזה לכס

(1) לכללות המאמר — ראה ד"ה החדש הזה לכס בארה"ת כא ע' רנב ואילך. לכמה ענינים המבוארים בהמאמר — ראה מאמר של אחרייך ד"ה החדש דשי"פ ויק"פ (לקמן ע' 185 ואילך). (2) בא ר"ב. (3) ראה גם ד"ה החדש דשי"פ שמיני תשל"ז (סה"מ תשל"ז ע' 156). (4) ר"ה כ: א. יומב"ם ריש הל' קידוש"ת. (5) פרשי"א בא שם. (6) בא שם. (7) שם בת. (8) מכלילתא ופרשי"א בא שם. (9) ראה ארה"ת כא ע' רנב. שם ח"ה ע' ב'חתקב. ע' ב'חתקב. סה"מ אעתי"ד ע' ג'. עטו"ת ע' שגב. הישי"ת ע' 19. ועוד. (10) חתלים קמ"ב יט"ב. (11) ע' 62. וראה מגיד דבריו לעצקב. טע"ד ואילך. (12) ל' א. הובא בארה"ת בא ע' רסב.

המבקש. אע"פ שמצד זה שנמשך בערכו צ"ל מיעוט כדאור¹. וזה נמשך בסוב הנראה והנגלה. באורד ושמוחה וששון ויקר בפשט². וזה נעשה הכנה קדומה לזכר יוצאים ביד רמה³ וכמבואר בארה"ת בהוספה למג"א⁴ הישיבות דיד רמה לפורסם⁵ גאולה לאולה. לגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו בעגלא וידן ממש.

● —

(90) כמ"ש ביצ"מ — בשלח יד. ת. (91) ע' מב. ע' מג. ארה"ת מג"א ע' ערה. ע' דש.